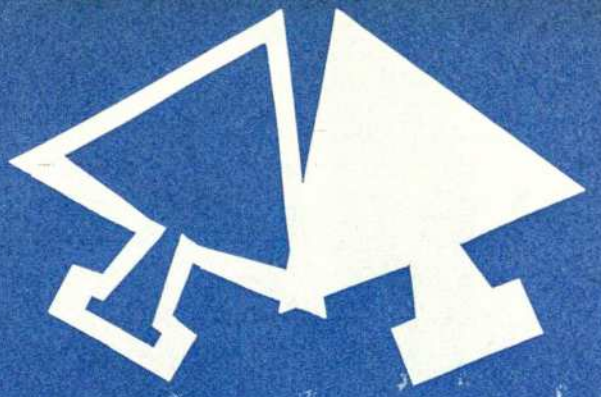

5 1967
gegužis

ECULTÉ

eglutė

1967

5

gegužis

ilustracijos

S. Smalinskienė — psl. 1.
Aldona S. — 3, 4, 5, 6, 7, 17.
S. M. Eucharista — 8, 11, 12, 13, 14, 16
R. Zinkutė — 10
P. Osmolskis — 18
V. Stančikaitė-Abraitienė — 20
R. Ramanauskaitė — 23, 24, 25

turinys

Stikliniai grybai	3
Pušelė	
Rytas	7
J. Narūnė	
Ko Puputis nežinojo	8
Linutė	
Ar žinai...	11
R. Zinkutė	
Dainelė	12
A. Baronas	
Netikėta draugystė	13
Gintarė I	
Mamytei	17
Narvydo nuotykių	18
J. Šulcas	
Varlių kalba	20
V. Smaižienė	
Debesėliams	23
S. Džiugas	23
Lakštingala ir sniegena	24
Truputį pagalvok	25
Vėžliuko galvosūkis	27
Linksmiau	28
Pas skaitytojus	29
Mūsų Kūryba	30

vienintelis lietuviškas vaikų laikraštėlis pasaulyje

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA

IMMACULATA PRESS

Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reiką. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260

STIKLINIAI GRYBAI

Pušelė

Penktadienio pavakarys buvo pilnas judėjimo. Automobilai zvimbė vienas pro kitą. Prie pasitaikiusios žalios šviesos, šmukštelėjo į skersgatvį ir sulėtinę greitį, slinko po savo pastogėmis. Po padangom sučežėjo žvyras, trinkelėjo garažo durys ir viskas nutilo.

— Tėveli, tu namie? — šūkavo apspitę vaikai. Vienas tempė už rankos, kitas kabinosi ant kaklo, ir taip visa virtinė įsirito vidun.

— Na, vaikai, mamutės nėra namie, susitarkim kaip švęsim Motinos Dieną.

— Tėveli, aš žinau, aš žinau!

— Tu nieko nežinai, aš...

— Tai ką jūs žinot? Ar jau sugalvojot ką? — teiravosi tėvelis.

— Dar ne visai, bet aš manau... manau, kad mes galim padaryti tokį vaidinimą, — sukdamasis ant vienos kojos planavo Linas.

— Kokį?

— Panašiai kaip mes mokykloj vaidinsim — apie visokių grybus. Žinai, tėveli, koks tas vaidinimas?

— Koks gi?

— Kartą grybams nusibodo tik tylėti ir nejudėti. Jie užsimanė būti aukštai, kur paukščiukai čiulba, kur saulytė ir vėjelis medžių viršūnėse kuždasi. “Ne, ne, mes nebe-norime būti vis prie žemės prikibę! Nusibodo,” nusprendė grybai ir susitarė taip rėkti ir dainuoti, kad medžiai išsi-gastų ir pasilenktų pažiūrėti, kas ten prie šaknų dedasi. Tada grybai tik strakt ir užsikabintų ant medžių viršūnių ir iškiltų pasidairyti po platų pasaulį...

— Tėveli, aš galėčiau būti musmiris su raudona galva — Musmiris - Raudonviršis, o Sa-liutė, umėdaitė auganti po ber-žu. Ji turi gerą balsą. Kai ji su-rinka, visas namas skamba! — įsiterpė Genutis.

— Aš būsiu kelmutis, — pa-sisiūlė Raimundas. — Mokytoja sakė, kad kelmučiai auga prie kelmo prilipę. Kai medis pasi-lenks, aš galėsiu labai greitai į viršūnę užlipti.

— Žinot kas aš būsiu? — prisidėjo ir Audronė. — Na-gi ruda voveraitė su labai pasipūtusia uodega ir šokinėsiu apie berželį. Kai mostelėsiu uodega, visus grybus išvarty-siu!

— Gerai, gerai, tik bešokinėdama nenugriūk, gražios uodegos neaplamdyk, — plaudamas rankas juokavo tė-velis.

— Tėveli, o kas tu būsi?

— Tai man gal jau tektų grybauti, visus grybus į pin-tinę sukrauti.

— Gerai, sutarta! — nuplojo vaikai.

— Bet žinai ką, tėveli, būtų dar geriau, jei ir Algis su sesyte ir broliuku ateitų. Tada bus tikras teatras, daug grybų. Bus juoko, nes Algis gerai vaidina. Jis aną kartą kipšuką suvaidino, — džiaugėsi Linas, draugą prisiminęs.

— Aš bijau to tavo Algio. Jis labai išdykęs. Kai jis pasisuka, viskas susimaišo, — baiminosi Audronė.

— Nebijok, nesimaišys. Viskas bus gerai, — nuramino brolis.

* * *

Budo gėlėtas gegužio sekmadienis. Paukščių skardėnimas judino mieguistą pirmiastį. Laukais ritosi pilkšvi

rūkai. Vėjelis slankiodamas žiedais, varinėjo miglas ir kuto bičių sparniukus. Rausvažiedės obelių šakos linkčiojo pro pravirą langą. Linas, pašokęs iš lovos, užsikorė ant palangės, bandydamas pamatyti kaip atrodo “miškas”, kuriame po pietį išaugs nauji grybai. Didžiulio, tėvelio atvilktu beržo rasoti lapukai palengva virpėjo. Beržas buvo pritvirtintas stora virve prie garažo kampo. Pakumpusios lauko kėdės papuoštos žalumynais, laukė garbingų svečių — mamutės, močiutės ir tetukės. Sceną nuo publikos skyrė ant virvagalio ištemptos antklodės.

— Kad tik greičiau tas popietis ateitų, — nerimavo Linas. — Tikra bėda! Kai ko lauki, tai laikrodį lyg sustoja, klebėkšt, klebėkšt, kaip pusgyvis.

Pagaliau atėjo lauktoji valanda. Kas gyvas išgūžėjo laukan. Vaikai bruzdėjo už anklodžių paskutiniam pasiruošimui. Paslaptingi kuždėjimai ir šnabždėjimai lindo pro plyšiukus.

— Musmiri-Raudonvirši, pasikelk kepurę, akių nematyti!

— Ta umedė kaip zuikutis trinasi apie beržą, dar išvers.

— Aš neišversiu, bet tu tikrai gali išversti besimuistydamas!

— Voveraite, tavo uodega ruda kaip šokoladas — hi-hi-hi...

— O tu kaip pelenai, nei pilkas, nei juodas.

— Algi, tik tu nesikarščiuok su tuo pagaliu!

— Čia ne pagalys, o dirigento lazdelė. Visi žiūrėkit į tą lazdelę — kaip ji suksis, taip balsą leiskit.

— Grybai nutilkit! Ar visi žinot, ką turit daryti? Lepšiuke, ar savo žinai?

— Žinoma, kad žinau. Bet kas grybų dainą pradės?

— Visi kartu. Kai tik atidarysiu sceną ir mostelėsiu lazdele, visi žiokitės, — vėl pakartojo Algis.

— Gerai, gerai, — patyliukais stenėjo grybai, prilipę prie žemės. — Tik tu gerai mostelėk, kad žinotume kada...

— Jūs manęs nemokykit, kaip reikia mostelėti, aš žinau... Pasiruoškite!

Antklodės skyrėsi į dvi puses. Grybukų širdys virpėjo, lyg žemė būtų persiskyrus. Jau... jau... reikia žiotis ir dain... Algis mostelėjo lazdele taip aukštai, jog atrodė debesys užkabins. Ir užkliudė virvę, kuri laikė beržą, antklodės ir visa, kas tik buvo reikalinga grybų karalystei. Beržas sulingavo ir žlegtelėjo į kiemo vidurį! Raudonviršis šoko sulaikyti griūvantį beržą, kryptelėjo į šoną ir jo raudon-

RYTAS

Janina Narūnė

**Laikrodis kai rodo
Valandą devintą,
Mano kambarėlis
Saulute nušvinta!**

**Linksma bėgsiu kieman
Pasitikti rytą,
Spindulį kiekvieną,
Auksu aptašytą.**

na galva dzinktelėjo į cemento grindinį. Smulkūs gabaliukai sužibo saulėje.

— Algi, lempa! — suklykė Raudonviršis.

— Kur lempa?

— Ant galvos buvo...

— Ot, tai tau grybas — stiklinis, — juokėsi žiūrovai.

Umedė, įsikibusi į beržo kamieną, taip kikenė, kad net jos visas kūnelis derbėjo, ir visom jėgom bandė beržą atstatyti. Kelmutis ją traukė už sijonėlio, bardamas:

— Nestatyk! Dabar taip lengvai galima užsikabinti ant pačios viršūnės!

— Tėte, gelbėk tuos grybus. Jie ten besistumdysdami dar susižeis, — rūpinosi mamutė.

— Čia tai tikrai mano pareiga, juk pasižadėjau grybus į pintinę surinkti... Bet dabar, va, teks šluota sužerti. Ot bus skani vakarienė! Tik reikės anksti užkaisti, kad stikliniai grybai suminkštėtų...

— Bravo grybai! Vargiai benorėsite augti medžių viršūnėse. Su stiklinėm galvom geriau ant žemės pasilikti, ar ne? — juokėsi trijų mamų publika.

KO PUPUTIS NEŽINOJO IR KĄ SUŽINOJO

Linutė

Puputis nežinojo, kaip jis žinojo, bet jis žinojo. Gal todėl, kad akys neatsivėrė taip greitai kaip paprastai, gal todėl, kad ausys taip keistai užė, gal todėl, kad nosytei, iš po antklodės iškištai, buvo šalčiau, negu pavasarį turėtų būti.

Puputis grybšt, grybšt, pasigraibė po pagalve, ieškodamas krokodiluko Šnypštuko, pasiguosti. Juk reikia pasiguosti kai — LYJA per Motinos Dieną!

— Šnypštuk, ar tu žinai, kas atsitiko? Negalėsime su mamyte eit pasivaikščiوت ir pažiūrėt ar žolė žalesnė, negu vakar, ir ar rytoj bus žalesnė, negu šiandien... Ir negalėsiu jai pašokti “Klumpakoji”, nes reikia lauke šokti, kad gražiausių indų nesudaužyčiau... Ir negalėsiu jai gėlyčių nu-skinti, nes, nes... — kūkčiojo peliukas, nerasdamas tinkamo žodžio, — nes jos visos bus vandenuotos!

Šnypštukas tylėjo. Jis dar negalėjo nieko savo draugui sakyti, ir nemokėjo lietaus sustabdyti, tai tik tylėjo. Ne liūdnei, ne piktai, bet tik ramiai tylėjo.

Išgirdęs, kad arbatninko dugnelis jau baletą šoka, Puputis išsiritė iš lovos. Kaip jis gali leisti mamytei vienai pusryčius gaminti! Iš to strioko jis savo naują švarkelį ne taip užsisegė ir pamiršo ūselius išsukuoti. Taip ir nėrė virtuvėn susipainiojusiais ūseliais, kone paslysdamas ant kilimėlio...

— Mamyte, mamyte! — sušuko peliukas, visai ne tokiu tonu, kuriuo reikia mamytės sveikinti, bet tokiu, lyg būt gaisrą pamatęs.

— Nebijok, Puputi, jei kur gaisras yra, lietus užgesins, — ramiai jį pasitiko mama pelė, ir geriau jį apžiūrėjęs, ėmė juoktis.

Puputis taip pat pažiūrėjo į savo švarkelį ir nusišypsojo tokiu pus-šypsniuku.

— Mamyte, ar man sagos ar skylutės susimaišė? Jos dar neišmoko sustoti poromis, tai negalės tautinius šokius šokt, kol neišmoks! — bandė juokauti Puputis, nežinodamas, ar mamytė pastebėjo, kad jam po akimis truputį šlapia...

Mamytė nieko nesakė, tik tvarkingai užsegiojo švarkelį, linksmi niūniuodama kažkokią dainelę. Puputis negalėjo suprasti, kodėl ji tokia linksmi ir begalvodamas vos, vos cukrinės nesudaužė. Ji taip, kažkaip jam išslydo... Puputis pasijuto visai nekaip.

Pamiršdamas savo pasiryžimą nežliumbti mamytės šventėje, jis per du šuolius staiga atsirado jos glėbyje ir paslėpė snukutį gražioje prijuostėje.

— Na, na, dabar jau tikrai tvanas bus — ir lauke lija ir dar tu prisidėjai...

— Mamyte, kodėl šiandien turėjo lyti, kodėl, kodėl? — kūkčiojo Puputis prijuostėje.

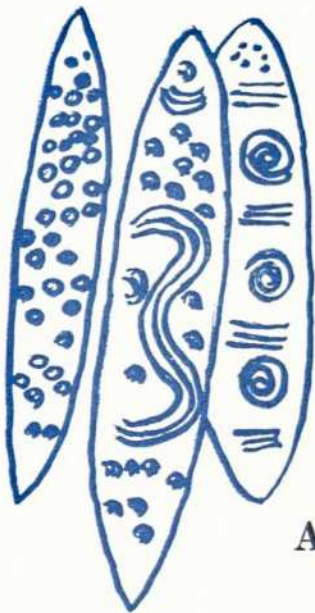
Mamytė jam nušluostė ašaras ir pirštu pakėlė smakriuką.

— Mamyte, lietus visą pavasarį ir visą šventę nuplovė! Ką mes darysim?

— Puputi, ir lietus labai pavasariškas dalykas, ne tik tai saulutė. O jei tau neatrodo kaip pavasaris lauke, reik pasidaryti pavasarį viduj, ir tada akutės pavasariškai spindės — taip bus visiems linksmiau.

— Aš... aš nežinojau, kad galima turėti pavasarį viduj... — nustebo Puputis. Staiga jis pažvelgė į Šnypštuką, sėdinti jo kėdutėje prie pusryčių stalo — ir jis lyg tai, lyg tai, ne, tikrai — šypsojosi!

— Šnypštukas daug išmintingesnis už mane! Man atrodo, kad jis nuo pat ryto žinojo, ko aš nežinojau, — nušvito Puputis, šiltai, pavasariškai mamytę pabučiuodamas.

Totemai

AR ŽINAI . . .

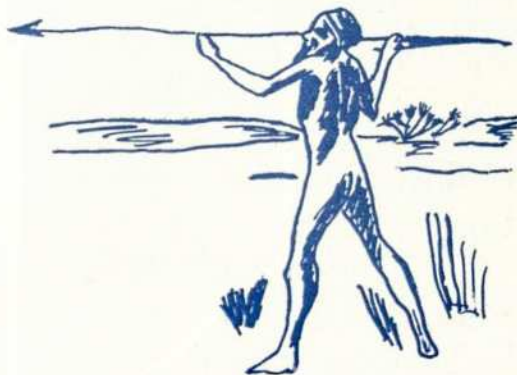
Apie pirmuosius Australijos gyventojus?

Ramunė Zinkutė

Australijoje ne tik baltieji žmonės gyvena, bet yra ir tamsiaodžių, kurie tebegyvena kaip jų protėviai prieš tūkstančius metų. Jie nenešioja drabužių, neturi namų nei baldų, bet miega atvirame lauke. Šie žmonės vadinasi aboriginiais.

Prieš maždaug 170 metų, kai pirmieji baltieji žmonės atvyko į Australiją, aboriginų buvo apie 300,000. Šiandien jų liko tik apie ketvirtis to skaičiaus. Jie gyvena išsišklaidę po visą Australijos žemyną.

Per dienas ir naktis jie gyvena lauke. Tik kai lietus lyja, jie pasistato pašiūres, vadinamas "wurleys". Aboriginiai nepasilieka vienoje vietoje, bet keliauja po visą kraštą, ieškodami geresnės medžioklės. Jie medžioja visokius gyvulius: kengūras, emus, driežus, posumus, gyvates — kas tik pasitaiko, nuduria ietimi ir mediniu "spear thrower", arba "woomera".

Kol vyrai medžioja, ir moterys dirba. Jos aštriais pagaliukais, "wannas", iš žemės kasa visokias šaknis ir vabalus, kaip "yams" ir "witchetty grubs". Jos taip pat renka "kuldoo" žolės sėklas, sumala tarp dviejų didelių akmenų ir padaro miltus.

Aboridžiniai labai mėgsta dainuoti ir turi daug gražių bei įvairių dainų. Kartais jie susirenka prie laužo ir turi "corroboree" — dainuoja, šoka ir net suvaidina kokios medžioklės nuotykius. Šokėjai išsidažo įvairiom spalvom, užsideda didžiules kaukes, padarytas iš medžių žievių ar lapų, ir neša pailgus šeimos totemus.

Tačiau, šių laukinių žmonių skaičius mažėja. Daugelis jau pripratinti dirbti ūkiuose. Vyrai prižiūri gyvulius, moterys gamina maistą, o vaikai lanko mokyklas. Ateityje aboridžinių papročiai liks vien istorijos knygose.

DAINELĖ

Aloyzas Baronas

Gieda žvirblis ant šakytės,
Čirška žiogas tarp žolių,
Na, ir aš maža mergytė
Padainuoti jums galiu:

Vilkis pilkis katę vijo,
Bet katytė ta greita,
Vilkis pilkis nepavijo,
Ir dainelė ši baigta.

NETIKĖTA DRAUGYSTĖ

Gintarė I.

Vyrai pastatė sofą priešais didįjį langą. Daliaus tėvelis užsirūkė su jais, ir netrukus gramozdisukas sunkvežimiu dingo iš mažytės gatvelės.

Dalius gyvens naujoje vietoje. Ne tik namas kitas, bet ir gatvė dar svetima ir miestelis visai nepažįstamas, nes prieš tai jie gyveno didmiestyje.

Tai bus jų nuosavas namas! Mama galės sodinti gėles. Tėtis turės garažą, o Dalius galės nedraudžiamas po medžius laiptoti ir sviedinį kieme mėtyti. Gal ir šunelį pirks... Rudenį bus daug lapų ir jie smilks Daliaus sukurtame laukelyje...

Kol tėveliai tvarkėsi kambariuose, Dalius išlandžiojo visas įdomesnes vietas. Žemutė palėpė, kurion reikėjo kopėtelėmis užlipti, o paskui tik susikūprinus vaikščioti. Visos spintos ir rūšio užkampiai buvo lyg didžiulės pilies bokštai, kuorai ir požemiai.

Lauke jis rado medį, kurin po keletos bandymų galima užsiristi; gale kiemo — susivijusių krūmų slėptuvę. Rudenį, kai lapai nubyrės, Dalius atneš šakų ir dar tankiau suraizgys jos stogą, kad neperšlaptų.

Ant greitųjų pažiūrėjus, kiemas atrodė kaip kiemas, bet Dalius jį tarytum kiaurai permatė.

— Čia bus fortas žiemą. Ten pavasarį laivelius plukdysiu. Medyje gal žvalgybos bokštą įtaisysim... — svajojo berniukas.

— Įtaisysim?... — ir tik dabar jis pajuto, kad visai neturi draugų. New York'e liko Rimas, Vytautas ir Genius. Su jais parke sniego fortą nulipdydavo, sustumdavo, su jais ir dviračiais gatvele zuidavo. Paskui visi eidavo klausytis, kaip Vyto brolis vakarais su Japonija trumpomis bangomis susisiečia.

Nusiminė Dalius, pagalvojęs, kad jau šiame miestelyje lietuviukų draugų tikrai nebus. Iš viso, savo amžiaus vaikų jis dar čia nematė. Tik mažytė, tamsiaplaukio berniuko nosytė, įlindusi jų kieman pro tvoros tarpą, sekiojo jį.

— Ar galiu dviračiu pavažinėti? — paklausė Dalius, priėjęs prie rūšio angos.

— Gali. Bet neišvažiuok iš mūsų gatvės! — atkilo viršun tėvelio leidimas.

Dalius išsivežė dviratį pro vartelius ir atsirado gatvėje, kuri neturėjo šaligatvio. Visi namai buvo nauji ir visi panašūs. Kiekvienam kiemui lygiomis padalinta po tris medžius, kurie liko iš kadaise čia buvusio miškelio.

Nebuvo jokio skirtumo, kurion pusėn važiuoti. Visur atrodė taip pat. Dalius pasuko ten, iš kur sklido daugiausia vaikų balsų. Lėtai nupėdalavo vienon pusėn, paskui kiton. Gatvė tuščia, tik triukšmo daug. Iš krūmų, iš medžių

slėptuvių, iš atvirų garažų ir iš kiemų užčiojo vaikiški balsai. Jie visi linksmai žaidė, bet pati gatvė buvo tuščia, ir Dalius vieną vieną plaukte plaukė jos lygiu asfaltu.

Jam tai buvo visai netikėta. Manė — išvažiuos, užkalbins pirmą sutiktą berniuką, ir jau bus pažintis. O čia — jie visi savo ir draugų kiemuose sulindę, ir negi slinksi pro svetimus vartelius draugo ieškoti?

Buvo karšta diena, tad Dalius nutarė ilgiau saulėje nebekepti. Atrėmęs dviratį garažo sienon, atsigulė aukštelininkas po didžiuoju medžiu.

—Kad taip nors šunelis būtų... — atsiduso berniukas.

Jo akys peršoko nuo balto debesėlio ant čia pat besisukinėjančio klevo lapo.

— Bent vieną dalyką bus galima naujai pradėti, — pagalvojo jis. — Lapų rinkinį!

Tiek įvairiausių krūmų, medžių, medelių. Kai tik pradės rudenį marguoti — rinks juos ir džiovins.

— Daliau, ateik čia! — pašaukė jį prie garažo tėvelis. — Sudėliok, štai, mano įrankius.

Guldė Dalius ant lentynėlių reples — pagal dydį, iš eilės — paskui plaktukus, atsuktuvus ir varžtus, tada vinių skardinėles ir šriubus.

Ūmai kažkas sušlamėjo prie garažo durų. Atsisukęs, Dalius pamatė mažą, kokių keturių metų berniuką. Jo plaukučiai juodi kaip smala, o iš po marškinėlių skverbėsi apvalus pilvukas.

— Iš kur tas varlius čia? — buvo pirmoji Daliaus mintis, ir tik paskui atsiminė aną mažą nosytę, kuri vis lindo pro tvorą iš kaimynų kiemo.

— Tu — ateik — čia! — gana aiškiai lietuviškai iška-
pojo vaikiukas.

— Ar tu lietuviukas? — šūktelėjo Dalius.

— Tu — ateik — čia! — vėl pakartojo neprašytas sve-
čias, paėmė Dalių už rankos ir pradėjo kažkur tempti.

Dalius nesipriešino.

— Jei lietuviškai kalba... — galvojo pats sau, — tai ir
tėvelis nepyks, kad iš kiemo nesiklausęs išėjau.

Pasuko jiedu gatvele kairėn, praėjo keturis namus, ir
atsirado kiemelyje. Mažiukas tempė Dalių gilyn, vis padrą-
sindamas:

— Tu — ateik — čia! — ir švebeldžiojo kažką angliš-
kai, bet Dalius jokių būdu negalėjo suprasti.

Už namo buvo dėžė. Iš jos kyšojo dvi galvutės ir švys-
čiojo lopetytė. Barstėsi geltonas smėlis ir girdėjosi lietu-
viškas ginčas.

— Čia mano lopetytė!

— As pilmas paėmiau!

Ant pūkuotos galvutės pasipylė smėlio kruša, ir tuo
metu dėžėje suspigo.

Pro virtuvės duris išbėgo Daliaus didumo berniukas
mažųjų sudrausti.

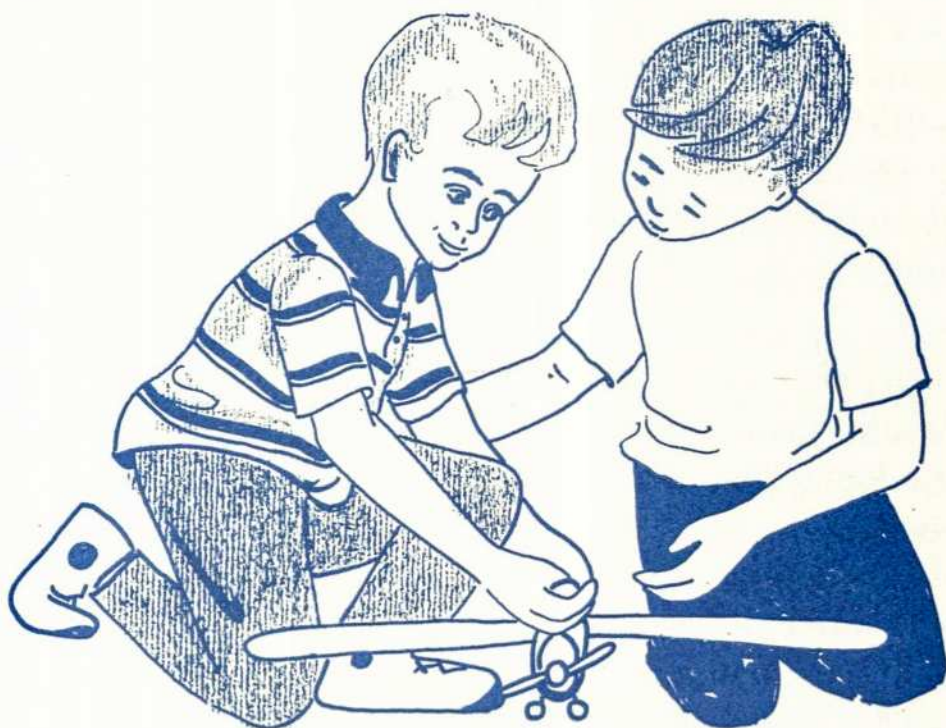
— Hi, Gedas, — pyptelėjo jam murzinasis Daliaus pa-
lydovas, ir nužingsniavęs prie smėlio dėžės, įsirausė savo
draugų tarpan.

— Labas, — tarė Dalius visai sumišusiam berniukui,
kuris net savo broliukus pamiršo sudrausti.

— Labas! — pakartojo. — Atsiprašau, kad neprašytas
atėjau...

— Tai Pedrito tave čia atvedė? Ar jūs pirkote aną
melsvą namą su tamsiomis langinėmis? — pasipylė dabar
Gedo klausimai, į kuriuos Dalius nė atsakyti nespėjo.

— Mamyte, žiūrėk ką aš atradau! — staiga sušuko
Gedas ir pasišokinėdamas nutempė Dalių vidun.

Jiedu apžiūrėjo Gedo sportinių automobiliukų rinkinį. Žaidimų kambaryje per tunelius paleido elektrinį traukinuką ir paskraidė Gedo naują lėktuvą. Tik po gero pusvalandžio Dalius atsiminė, kad išėjo nieko tėveliams nepasakęs...

Tą naktį Dalius ilgai, ilgai negalėjo užmigti — ir tai nebuvo todėl, kad netoli esančioje kūdroje varlės be perstojimo kažką kurkė. Jis planavo, kaip jie su Gedu rytoj eis upelin meškerioti. Paskui Gedas parodys, kur galima senų lentų gauti... Statys jie mednamį... Drauge eis mokyklon... Rinks lapus... Sėdės forte... Eis kūdron čiuožti...

EGLUTĖS ŠVENTĖ — VAIKŲ ŠVENTĖ VISIEMS!

Birželio 4 d. EGLUTĖ kviečia visus skaitytojus

į savo tėviškę, Putnam, Connecticut.

Tai bus linksma, tai smagu
Šokt, dainuot ir žaist kartu!

MAMYTEI

Daina

Nors, mamyte, tau suskinčiau
Daug puikiausių žiedų,
Tau brangesnė ramunėlė
Lietuvos gimtų laukų.

Platūs vandenys užstoja,
Jos pasiekti negaliu,
Tai tave papuošiu šiandien
Tyru meilės žiedeliu.

Tas žiedelis man širdutėj
Niekad, niekad nenuvys,
Ar kaitri žerės saulutė,
Ar šalta naktis ateis.

NARVYDO NUOTYKIAI

Jonas Šulcas

“Torino, Torino”, pasigirdo skambus garsiakalbio balsas.

Visi sukruto, surinko savo daiktus ir išlipo. Liko tiktai trumpa kelionė autobusu per švelnias kalvutes, kol pasiekė Castelnuovo Don Bosco miestelį. Autobusas važiavo per siauras miestelio gatves iki kalniuko viršūnės, kur buvo mokykla, ir sustojo mokyklos kieme. Linksma būrys mokinių tuoj apspito pasveikinti naujai atvykusius.

Narvydo širdis pradėjo smarkiau plakti. Jam kažkaip nebuvo drąsu mokyklos aplinkoje. Bet vos išlipus iš autobuso, prisistatė vienas kunigas su plačia, draugiška šypsena — mokyklos direktorius.

— Sveiki, gyvi, berniukai! — visus pasveikino. — Esate lietuviškoje mokykloje, tad jauskitės kaip namie.

Narvydui visos baimės dingo. Jis buvo toks malonus ir linksmas. Kiti mokytojai ir mokiniai taip pat šiltai pasiveikino ir visi užtraukė vieną lietuvišką sutartinę.

Tada naujai atvykusieji buvo nuvesti į miegamąjį, kur kiekvienam buvo nurodyta jo lova. Apsivalę nuo kelionės dulkių, visi nužygiavo vakarieniauti kartu su visa mokyklos bendruomene.

Jaunieji keliauninkai valgė su apetitu. Jiems ypatingai patiko Italijos vynuogės ir didelės, saldžios saulėtų kalvučių vynuogės.

Po vakarienės Narvydą pasitiko keli mokiniai ir pradėjo aiškinti kaip čia mokykloje gyvenimas vyksta. Prie grupės prisidėjo ir kunigas direktorius, kuris tiek juokų pripasakojo, kad reikėjo net šonus laikyti besikvatojant. Tos linksmybės patraukė ir kitus į jų būrį, ir Narvydas pasijuto apsuptas besišypsančių berniukų. Jam buvo smagu ir gera.

— Na, tai koks gi tavo vardas? — užklausė Narvydą direktorius.

— Narvydas.

— Turi gražų lietuvišką vardą, brole! Čia tavo dešinėje yra Vytautas, anas Jonas, o šis Kęstutis...

Narvydas nebesijautė svetimas. Kiti berniukai žinojo jo vardą, o jis tuoj pažins ir juos. Jiems dar tebejuokaujant, pasigirdo skambutis vakaro maldai. Visi nutilo ir susirinko kieme prie Marijos statulos. Narvydai padarė gilų įspūdį matyti visus mokinius skambiu choru besimeldžiančius. Jam tai buvo dar neregėtas dalykas. Po maldos direktorius dar kartą paminėjo naujai atvykusius ir jo šilti, tėviški žodžiai ilgai pasiliko Narvydo mintyje.

— Visi būkit ramūs ir linksmi, nes esat namuose. Marija, prie kurios statulos susirinkome maldai, yra visų mūsų Motina.

Narvydas patenkintas atsigulė savo baltoje lovoje ir užsimerkęs ėmė galvoti apie visus paskutinių dienų įspūdžius: atsisveikinimą su tėveliais, įdomią kelionę, naujus draugus, linksmą direktorių...

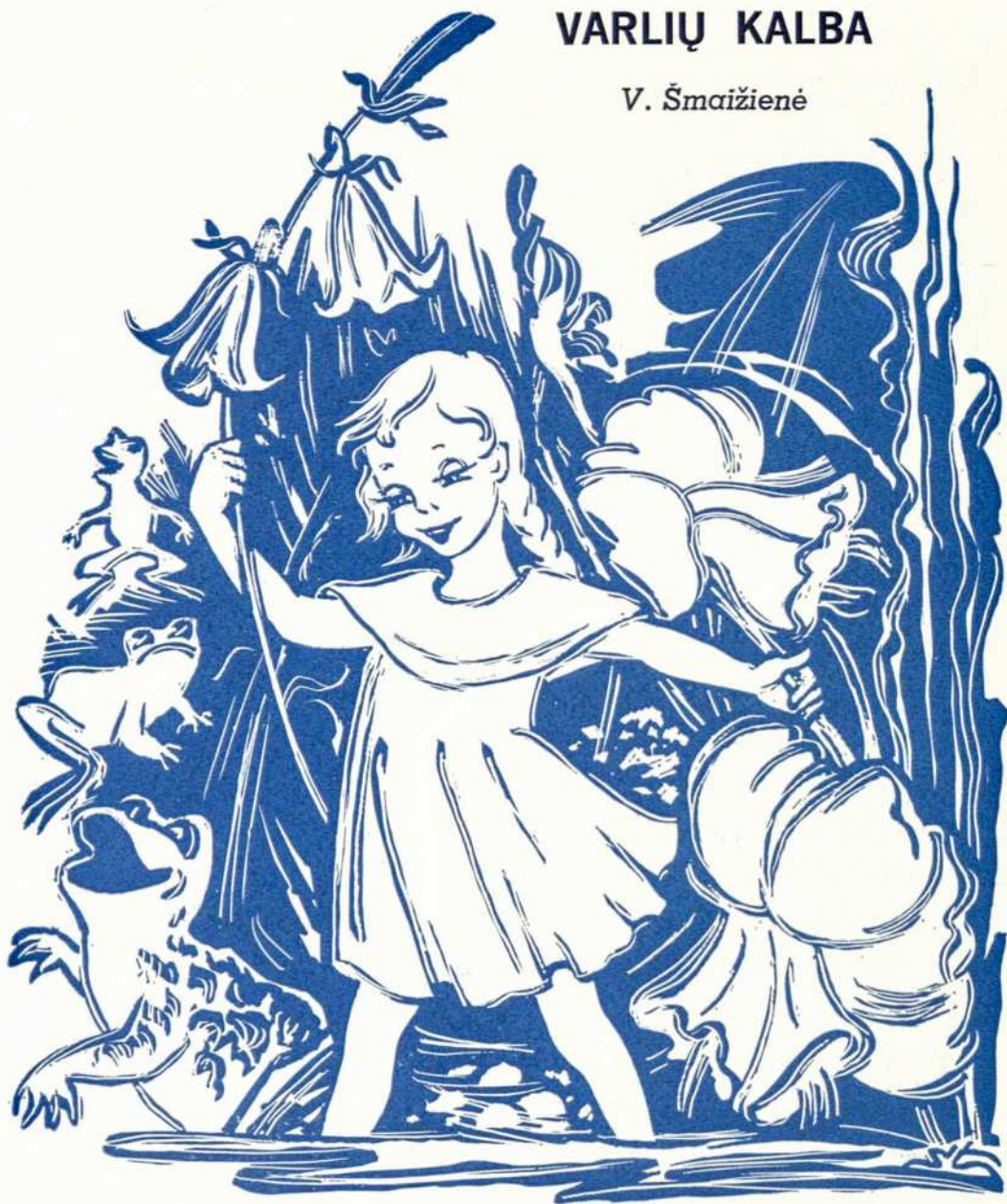
— Kažin kaip čia iš tikro bus? — mąstė jis. Jam dabar nebebuvo nei baugu, nei liūdna. — Tikriausiai jausiuos kaip namie — juk taip ir direktorius sakė...

Palengva visos mintys į krūvą susiliejo ir Narvydas užmigo.

(Bus daugiau)

VARLIŲ KALBA

V. Šmaižienė

Kartą Kristutė nubėgo prie prūdo. Girdi tik pliump, pliump, kažkas į vandenį.

Kristutė išsigando. Jau buvo bebėganti namo, tik ir vėl — pliump!

— Ne, nebėgsiu, — tarė ji pati sau. — Čia kažinkas nuo manęs bėga, — dasiprotėjo mergytė. — Pažiūrėsiu, kas čia bus.

Iš lėto, aukštai keldama kojytes, pirštų galiukais eidama, ji prisiartino prie vandens.

— Pliumpt... pliump... pliump...

Ogi tai varlės! Didelės, gražios varlės! Visai tokios pat, kaip ji vieną dieną pasigavo pievoje ir parsinešė namo. Kristutė ir vardą buvo jai davusi. Žaliūkei betgi kažkodėl kibirėlyje nepatiko ir naktį, kai Kristutė nuėjo miegoti, varlytė pabėgo.

Čia gi daug tokių daug! Ir kokios jos gražios. Va, ana, ji daugiau ruda, negu žalia. O akys, kokios didelės jos akys — beveik ant viršaus galvos uždėtos.

Kristutė rankutėmis suplojo iš džiaugsmo.

— Labas, varlės! — sušuko ji ir žiūri, kad jau nei vienos varlės nebesimato... Žiūri šen, žiūri ten, o varlių taip ir nėra.

Varlės gi tuo tarpu patyrė, kad viskas ant kranto vėl ramu ir ėmė po vieną pamažu grįžti į paviršių.

— A! — pagalvojo Kristutė. — Jos tikrai manęs bijojo. Tai aš tylėsiu ir nejudėsiu.

Ir mergaitė taip ramiai stovėjo, kad net akytėmis stengėsi nemirksėti.

Štai, viena varlė užsiriogolino ant iš vandens išsikišusio akmens. Kita, mažesnė, užsikapstė ant vandens lelijos lapo. Trečia labai, labai didelė, mėgino lipti ant plūduriuojančio pagaliuko. Tačiau, kai tik storulė jau beveik ant jo užsilipo — pagaliukas keberiokšt ir apsivertė, o varlė — pliump į vandenį. Kristutė rankutėmis užsispaudė burnytę, kad garsiai nesusijuoktų.

Ir taip daug varlių atsirado, kad Kristutė nebežinojo nei į katrą bežiūrėti.

Staiga viena varlė, kad jau išpūs pagurklį, kad jau pradės kažkaip keistai kurkti! Ir kita taip pat. Ir trečia. Ir visos, visos ėmė visokiais balsais šaukti.

O, kad Kristutė suprastų, ką varlės viena kitai sako! Kad tik ji suprastų!

Mamytė! Staiga Kristutė atsiminė, kad mamytė juk viską žino. Tikriausiai ji supranta ir ką varlės kalba.

Ji apsisuko bėgti namo, ogi žiūri ir mamytė beateinanti.

— Mamyte, mamyte, — šaukė ji, bėgdama prie mamos.
— Ar tu supranti, ką varlytės kalba?

— Kodėl tu viena atėjai prie prūdo? — susirūpinusi paklausė mamytė.

— Bet aš nėjau labai arti prie vandens. Aš tik iš tolo žiūrėjau į varlytes ir girdėjau, kaip jos kalba!

— Tai ką gi jos tau pasakė? — juokdamasi klausė mamytė.

— Tu pasakyk! Tu pasiklausyk! — jaudinosi Kristutė ir, paėmusi mamytę už rankos, nusitempė arčiau prūdo.

Varlės nuo Kristutės šūkavimo ir vėl buvo išsislapsčiusios, bet neilgam.

Mamytė atsisėdo ant kupstelio ir pasisodino Kristutę sau ant kelių.

Kurrrr... Kurrrr... Kurrrr... Ku-ku... Kvuoo... Kvuoo... Kristutė nerimo. Ji apsikabino mamytę apie kaklą ir prispaudusi kuždėjo jai į ausį:

— Ką jos sako?... Ką jos sako?... Sakyk, mamyte!

— Palauk. Duok gerai paklaustyti. Turėk kantrybės.

— Man rodos, kad ana žalia su šita, va, stora, kalbasi...

— Ššš! — Tyliai tarė mamytė. — Klausykis!

Dabar mamytė parodė pirštu į storą varlę ir tarė:

— Katrrrrre, Katrrrrre!

Parodė į žaliąją:

— Ko rrrreikia? Ko rrrreikia?

Ir vėl į storąją:

— Peillllio... Peillllio...

— Kurrrrio? Kurrrrio?

— Baltakrrrrriaunio...

Baltakrrrrriaunio...

— Ką piausi? Ką piausi?

— Gandrrrrą! Gandrrrrą!

Kristutė tik kraipė galvytę nuo vienos varlės į kitą ir klausėsi beveik nekvėpuodama.

DEBESĖLIAMS

Stasys Džiugas

Pasakykit, debesėliai
Iš aukštos mėlynės,
Kur jūs skrendat, ar nerandat
Kaip ir aš, tėvynės?

Ar palikot ten tėvelį,
Ar motulę seną,
Ar ir jūsų ten broleliai
Pavergti gyvena?

Neatsakė debesėliai —
Skrido ir nuskrido:
Gal jie savo, gal ir mano
Tėviškę išvydo.

Jau temo.

— Na, dabar einam namo, — tarė mamytė atsistodama.

— O kodėl varlės nori gandrą piauti? — susirūpino Kristutė.

Mamytė papasakojo dukrytei, kad gandas lesa varles ir dėl to varlytėms, turbūt, patiktų, kad gandro visiškai nebūtų. Ji taip pat pasakė, kad žmonės varlių kalbos nesupranta, bet įdomu į ją įsiklausyti ir savaip jų gražų kurkimą išaiškinti.

Kristutė buvo labai patenkinta. Ji išmoko iš mamytės varlių “kalbos” ir žadėjo būtinai papasakoti savo mokytojai.

LAKŠTINGALA IR SNIEGENA

Pasakėčia

Lakštingala ir sniegena kartą pasileido į tolimą kelionę. Atlėkusios į svetimą šalį, nutūpė gražiam miškelyje pailsėti. Tuoju susirinko didelis būrys tos šalies paukščių pažiūrėti keleivių. Visi susižavėjo sniegena, kuri taip gražiai atrodė su savo juoda kepuraite, pilku paltuku ir raudona prijuostele.

— Ta paukštelė turbūt yra kokia didelė ponia, ar gal net karalaitė, — šnabždėjosi paukščiai, rodydami vienas antram sniegeną.

— Antroji taip prastai atrodo. Greičiausiai ji bus šios tarnaitė, — spėliojo kiti.

Apstoję ratu naujai atvykusias, paukščiai darėsi vis drąsesni ir pradėjo jas klausinėti kas jos, iš kur, ir kur keliauja. Pagaliau, keletas prisiartinė prie sniegenos ir paprašė, kad jiems pačiulbėtų. Manė, kad ji tokia graži, tad turės ir gražų balsą. Sniegena visų giriama, ėmė ir sučiulbo.

Išgirde jos švilpimą, paukščiai net nuleido akis iš gėdos — toks menkutis tas jos balsas buvo.

— Kad tik greičiau ji sustotų, — kiekvienas sau galvojo.

Tuo tarpu netikėtai iš netolimo gluosnio pasigirdo nuostabus suokimas. “Kas tai? Kas tai?” teiravosi paukščiai. Apspītę gluosnį, iš kur sklido nepaprastai graži melodija, jie visaip bandė išžiūrėti į dainininkę, bet toji pasislėpusi tarp šakų, į juos dėmėsio nekreipdama, toliau tęsė vakarinę giesmę.

— Nejaugi tai bus ta pilkoji paukštytė? — nustebo vienas senas varnėnas.

— Kas gi galėjo tikėtis, kad ji moka taip gražiai suokti? — kuždėjosi ir kiti, visai pamiršę gražiąją sniegeną.

NAUJA KNYGA

INTRODUCTION TO MODERN LITHUANIAN. Puikus lietuvių kalbos vadovas su 40 pamokų, gramatikos priedų, skaitymais ir žodynėliais. Tekstas ir paaiškinimai anglų kalba. Nemokantiems ar nedaug mokantiems — puiki galimybė išmokti lietuviškai. Parengė L. Dambriūnas, A. Klimas ir W. R. Schmastieg. Išleido tėvai Pranciškonai, Brooklyne. Kaina 7 dol. Galima užsisakyti: **DARBININKAS**, 910 Willoughby Ave., Brooklyn, N. Y. 11221.

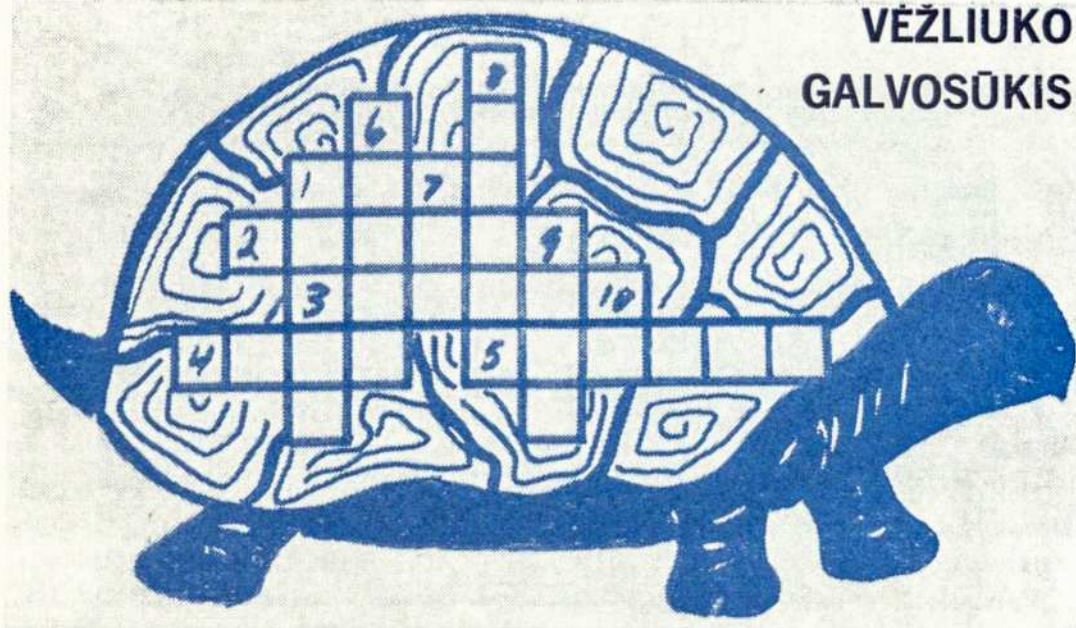

TRUPUTĮ PAGALVOK

1. Kodėl lenktynės pradedamos šūviu, ne vėliavėlės pamojavimu?
2. Yra nemandagu kalbėti, kai kas dainuoja, skambina, ar kalbą sako, bet galima kalbėti sporto rungtynėse. Kodėl?
3. “Kuri šiandien diena?” paklausė Jonukas tėvelio. Tėvelis skaitė laikraštį ir tuoj pat pasakė Jonukui datą. Iš kur jis ją sužinojo?
4. Jei turėtum tik šių spalvų dažus: geltoną, mėlyną ir raudoną, kuriuos sumaišytum, kad gautum žalią, violetinę, oranžinę, rudą?
5. Varnėnas, varlė ir kiškis tupėjo žolėje prie prūdo kranto. Sulojo šuo ir visi pabėgo. Kur kiekvienas galėjo pasislėpti?
6. “Onute, sakiau tau nesėdėti ant žolės su nauja suknu-te”, tarė mama, ką tik iš kiemo atėjusiai dukrelei. Iš kur ji žinojo, kad Onutė sėdėjo ant žolės?
7. Jei norėtum valgyti restorane, kurie du dalykai padėtų išsirinkti maistą?
8. Kodėl vasarą daugiau gyvuliukų suvažinėjama plentuose, negu žiemą?
9. Pabandyk išmatuoti atstumą tarp savo ausų. Kodėl yra sunku tai padaryti?
10. Du vyrai kartą ėjo mišku naktį. Staiga vienas sušuko: “Kažkoks gyvulys nuo mūsų bėga!” Kaip jis tai žinojo, jei negalėjo jo matyti?
11. Kuris gali greičiau sustoti: lėktuvas, autobusas, traukinys, automobilis? Kodėl?
12. Koks yra skirtumas tarp padavimo, pasakos ir pasakėčios? Kokie panašumai?

VĖŽLIUKO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Tulpė yra...
2. Gabaliukas pievos, iškastas su žole.
3. Pasuka raktą duryse.
4. Žodis priešingas žodžiui "duoti".
5. Žmogus, kuris ką nors saugoja.

Žemyn:

1. Ištroškęs žmogus nori...
6. Ne anksti.
7. Liepiamasis žodis nuo žodžio "lėkti".
8. Žema vieta tarp kalniukų.
9. Ne šitas čia, bet ... ten.
10. Klausiamasis žodelis.

(Atsakymai psl. 29)

IŠTARKIT GREITAI

Atbėga pelytėlė, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Per devynias kamarėles, lylia, lylia, lylia,
 Per dešimtą seklytėlę, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Neš pelytė saldų miegą, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Kaip bitelė saldų medų, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Užaugs gražus bernužėlis, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Bus tėveliui sūnaitėlis, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Ir šieneliui piovėjėlis, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Štai ateina lietutėlis, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Bėgsim mes po ąžuolėliu, lylia, lylia, lylia, lylia,
 ąžuolas tai ne tėvelis, lylia, lylia, lylia, lylia,
 O šaknelės — ne močiutės, lylia, lylia, lylia, lylia,
 Ir lapeliai — ne žodeliai, lylia, lylia, lylia, lylia.

LINKSMIAU

I keleivis: Vaje, kiek daug vandens!

II keleivis: Tai bent vandenynas.

I keleivis: Ir čia dar tik paviršius! ▲ ▲ ▲

Policininkas. O kodėl esi toks tikras, kad važiavai tik 20 mylių į valandą?

Vairuotojas: Juk važiavau pas dantistą! ▲ ▲ ▲

Tėvas: Na, Juozuk, tai kas būsi užaugęs?

Juozas: Žinoma, kad dantų gydytojas.

Tėvas: Bet aš maniau, kad norėjai būti akių gydytoju?

Juozas: Oi ne, juk žmogus turi tik dvi akis, o dantų net 32! ▲ ▲ ▲

Jonas: Man rodos, kad šis ponas yra mokytojas.

Romas: Kodėl tau taip atrodo?

Jonas: Prieš atsisėsdamas, jis pirma gerai apžiūrėjo kėdę... ▲ ▲ ▲

Onutė: Ar Jurgis Vašingtonas tikrai buvo toks teisingas, kaip žmonės sako?

Ramutė: Žinoma, jis buvo labai teisingas.

Onutė: Tai kodėl uždaro visus bankus jo šventėje? ▲ ▲ ▲

Simas: Ar išsipildė kuris nors tavo jaunystės troškimas?

Rimas: Taip, kai mama šukuodavo plaukus, aš norėjau, kad jų visai neturėčiau!

I kaimynas: Ar pažįsti tą vyrą, kuris gyvena netoli jūsų su viena koja vardu Petras?

II kaimynas: Nesu tikras, bet kaip kita jo koja vadinasi? ▲ ▲ ▲

Mokytoja: Raimundai, girdėjau, kad turi naują broliuką namuose.

Raimundas: Aš nemanau, kad jis naujas. Iš jo verkimo matyt, kad jis turi daug patyrimo! ▲ ▲ ▲

Petrukas: Kaip rašyti žodis "ligonis": su trumpąja "i", ar ilgąja "y"?

Kaziukas: Jei trumpai serga, su trumpąja "i", jei ilgai, su ilgąja "y". ▲ ▲ ▲

Mokytojas: Sauliau, kur randasi Azija?

Saulius: Ant devyniolikto atlaso puslapio. ▲ ▲ ▲

Kapitonas: Moki plaukti?

Jurgis: Moku.

Kapitonas: O kur išmokai?

Jurgis: Vandenyje, ponas kapitane! ▲ ▲ ▲

Tėvas: Ar žinai kuo Napoleonas pagarsėjo?

Sūnus: Atmintimi.

Tėvas: O iš kur tu žinai, kokią atmintį jis turėjo?

Sūnus: Žmonės juk pastatė paminklą jo atminčiai! ▲ ▲ ▲

Motina: Kaip tu galėjai į lovą atsigulti nenusiavęs batų! Kas taip daro?

Daliukas: Arklys, mamyte.

PAS SKAITYTOJUS

Los Angeles lituanistinių mokyklų bendras choras dainuoja šv. Kazimiero salėje 10-toje Jaunimo Šventėje. Choro vedėja, mokytoja O. Rasutienė, akompanistė, G. Gudauskienė. (nuotr. L. Kančauko)

Šiais metais Motinos Dienai šv. Kazimiero parapijos mokyklos lituanistinė klasė stato Alės Rūtos veikalėlį "Gegužės rytas", kuris buvo atspausdintas EGLUTĖJE 1965 m. nr. 3, 4. Mokiniai taip pat dažnai pasinaudoja EGLUTĖJE randamais eilėraščiais, kuriuos mielai deklamuoja įvairiom progom. Šv. Kazimiero parapijos mokyklos lituanistinė klasė ir šeštadieninė mokykla bendradarbiauja, ruošiant parengimus. Prie jų jungiasi ir Jaunimo Ansamblis bei Santa Monikos mokykla Jaunimo Šventės rengime. Šiais metais Jaunimo Šventė įvyks birželio 3 d., vakare International Institute patalpose. Programoje dalyvaus visos lituanistinės mokyklos, Jaunimo Ansamblis ir vyresnysis jaunimas. Pasirodys didžiulis jungtinis choras, bus tautiniai šokiai ir įvairūs scenos vaizdeliai. Šventės rengėjų komitetą sudaro: mok. O. Rasutienė, muz. G. Gudauskienė, J. Medziukas, E. Radvenis, talkina visi mokytojai ir tėvų komitetas.

Vėžliuko galvosūkių atsakymai (psl. 27) — Skersai: 1. gėlė, 2. velėna, 3. rakina, 4. imti, 5. sargas. Žemyn: 1. gerti, 6. vėlai, 7. lėk, 8. slėnis, 9. anas, 10. ar.

MŪSŲ KŪRYBA

PAVASARIS IR JAUNYSTĖ

Nors po Naujų Metų mes pradame rašyti kitų metų skaitmenį, tačiau tik pavasaris atskleidžia naują metų lapą. Jis yra gamtos kūdikis, kuriame atsispindi žmogaus jaunystė. Naujai atsiradęs pavasaris nėra aiškiai matomas, kol užsispyrusi žiema pilnai neapleidžia savo karalystę. Bet savaitėmis bėgant, pavasaris užvaldo gamtą ir ji ištrūksta iš žiemos pančių. Ryškus pavasario dangus, mėlynas kaip lino žiedas, nušvinta šiltos saulutės spinduliais. Baltučiai debesėliai plaukioja kaip valtelės dangaus jūroje. Švelnaus vėjo lengvai papūsti, jie gali nuplaukti į visus paslaptingo pasaulio kraštus. Tačiau pavasario skaistus dangus nekartą apsiniukia. Saulutę paslepia stambesni debesys, ir lietaus lašai valandėlę sušlapina dirvas. O tas lietus, nors nevisa, malonus, tačiau jis duoda gyvybę naujai pasėtoms sėkloms. Jos gali greitai augti derlingoje pavasario sušildytoje žemėje ir gaminti daug vaisių rudeniui. Čiulbą paukšteliai, skubą vabalėliai ir kiti gyviai smarkiai triūsia pavasarį. Pavasaris yra linksmas malonaus darbo laikas.

Ankstyvieji žmogaus metai yra apsupti tėvų globos. Bet jaunimas, kiek subrendęs, pradeda

pats galvoti, spręsti problemas ir svajoti apie laisvę. Giedrus jaunuolio veidas atspindi meilės šildomą, nekaltą širdį. Stipriausia jaunimo galia yra vaizduotė. Jaunas žmogus, svajonių nešamas, gali nukeliauti į giliausios upės dugną, ar ligi toliausios žvaigždės. Tačiau, kaip apsiniukęs pavasario dangus, jaunimo linksmumas taip pat kartais aptemdomas skaudžių jausmų ir nepasisekimų. Jaunuolio veidas gali netekti savo švytrumo ir būti nuplautas gailių ašarų. Tie keli skausmai, nepasisekimai ir ašaros ugdo ir stiprina jaunuolio valią, ryžtingumą ir pratina prie realaus gyvenimo. Jaunystėje žmogus atranda savo paslėptus talentus, juos vysto, kad senatvėje būtų kuo pasigėrėti. Jaunas žmogus visada randa kuo džiaugtis, užsiimti, jis trokšta žinių apie pasaulį ir ugdo savo kūrybingumą.

Pavasaris ir jaunystė yra du laikotarpiai, kada meilė, laisvė, nekaltumas ir atvirumas viršija kitus pergyvenimus. Tai yra du labai panašūs laikotarpiai. Pavasaris yra metų pradžia, gaivalingas gamtos jėgų prasiveržimas, o jaunystė skamba daina, linksmumu ir žydi naujomis mintimis.

*Kristina Parėštytė, X sk.
Hamiltono lituanistinė m.*

JAU PRISIKĖLĖ

Jau pakilo saulė. Paukščiai pradėjo čiulbėti savo rytmetines maldas. Gyvulėlius, lendantčius iš savo urvų, sutinka šilti saulės spinduliai. Oras pakvipo naujai prasiskleidusių gėlių kvapu. Visa gamta nubudo iš miego ir pradėjo naują dieną. Ir aš, kaip gamta, atsikėliau su kažkokia nauja jėga.

Šią dieną atsikėliau anksčiau kaip paprastai ir pasiėmus iš vakaro paruoštą krepšėlį, nuėjau į sutartą susitikimo vietą. Netrukus gatvėje pamačiau dvi besiartinančias moteris. Tai tos, kurių laukiau. Nors abi buvo jaunos, bet jų veidų išraiška rodė, kad jos buvo daug iškentėjusios. Susikibusios abi atskubėjo pas mane, minutei stabtelėdamos atsikvėpti. Tada visos su krepšeliais nuskubėjome takeliu. Kadangi visos buvom su sandaliais, žemės drėgmė sušlapino basas kojas. Tačiau nieko nepaisydamos, sušilusios skubėjome tolyn. Vėsus pavasario vėjelis atgaivino karštus veidus ir apsunkintas širdis. Priėjusios upelį, atsisėdom pailsėti. Besėdėdamos žvelgėme į gamtos grožį ir jutom Būtybę, kuri visa tai sutvėrė. Ir mes pas Jį dabar skubėjome. Šių minčių jėga mus vertė eiti toliau, kad kuo greičiau Jį pasiektume. Pagaliau

priėjom prie uolos, kur Jėzus buvo palaidotas. Bet štai akmuo jau atristas! Pribėgusios artyn, puolėm ant kelių, nes akinanti šviesa spindėjo iš kapo. Staiga išgirdome švelnų balsą sakant: "Neišsigąskite, Jo čia nėra. Jis prisikėlė, kaip buvo sakęs".

Pakėlusios akis, pamatėm angelą baltuose rūbuose, sėdintį ant karsto. Jis buvo apsuptas spinduliais. Supratome, kad jis buvo Kristaus siųstas pasiuntinys. Tada nuskubėjome pranešti didelę naujieną apaštalams ir visiems žmonėms.

*Dainora Juozapavičiūtė, X sk.
Hamiltono lituanistinė m.*

PAVASARIS

Pavasaris yra pats gražiausias metų laikas. Sniegas pradeda tirpti ir pagaliau visai išnyksta. Žolė pradeda žaliuoti ir medžių lapai sprogsta. Pirmos pavasario gėlytės lenda iš žemės ir paukščiai grįžta iš šiltų kraštų.

Mūsų kieme stovi didžiulis gluosnis. Vakar pirmi špokai parskrido į savo namelius gluosnyje. Jie taip linksmi čirškia, kad darosi linksmi jų klausytis.

Greitai pasibaigs mokslo metai ir mes visi pradėsime vasaros atostogas.

*Rėda Veiaitė, 11 m.
Bostono lituanistinė mokykla.*

**Bitutė pilkoji, iš kur medų nešioji?
Iš žaliųjų rūtytėlių, iš gvazdikų, rasetėlių.**

Nuveskit bitutę į gėlės vidurį.
Ji bus labai dėkinga!

